

Петя Дубарова
Небесна приказка

Високо, високо в далечното синьо небе на само се носят топли бели облаци, не само проблясват вечер тихи замислени звезди. О, там съвсем не е тихо, както изглежда от земята. Сред сини небесни пътечки се издигат два чудни палата. Единият е златен и топъл, с хиляди светли прозорци. Но те съвсем не приличат на тези, които ние виждаме всеки ден по земята. Направени са сякаш от прозрачно злато и в зависимост от коя страна ги гледаш, добиват от сламеножълт до мекокафеникъв оттенък. Те придават нещо приказно на палата. Това е домът на Слънцето. А другият е хладен, черен и няма нито един прозорец, но също е необикновено красив. Сякаш някаква черна коприна се е надиплила в странни форми и чака да се приближиш, за да те прегърне в хладните си покои. Това е домът на Нощта. Тук, сред нас, се говори, че Слънцето и Нощта били скарани. О, нищо подобно! В небесното царство всички живеят в мир и обич. На небето живеят и едни странни същества, приличащи на хората. Но са много по-красиви от тях. Наричат се амейли. Те са необикновено красиви девойки с прекрасни, сини като небето очи и черни като нощта коси. Всяка крие в сърцето си по едно от хилядите небесни вълшебства.

Ето какво се случило преди хиляди години. И тогава както сега на небето живеели чудни амейли. Най-малката от тях била най-красива. Вълшебството, което криела в сърцето си, било любовта. Тя можела да обича необикновено силно – повече от всички свои сестри. Трябва да знаем, че амейлите нямат право да се показват денем на небето. И затова още щом слънцето откряло вратите на палата си, те бързали да се приберат по домовете си, направени от облаци. А малката амейла мечтала да види земята денем. Тя често възсядала вечер някое малко бяло облаче и се понасяла над смълчания град. Израела си със звездите. Гале-ла ги с пръсти, а те ѝ се усмихвали. Гледала как изгасват долу светлинка след светлинка, но тъй като никога не била виждала къщи с прозорци, мислела, че това са някакви странни звезди, както горе при нея. Но защо тези звезди угасвали, щом настъпел късен час, тя, колкото и да се мъчела, не можела да си обясни. Често от земята виждали нейната фигура, но си мислели, че това е сянка на облак. Те съвсем не подозирали, че там горе лети една прекрасна небесна амейла и сините ѝ очи гаят с топъл блясък очертанятията на тъмния град. Така минали много години. Малката амейла пораснала и станала още по-красива. От ден на ден тя ставала все по-тъжна. О, как желала поне за миг да зърне денем земята. Поне за миг! И веднъж тя не могла да се стърпи. С разтреперани ръце взела ключа и предпазливо отключила вратичката на облачния си дом. Отвън я блъснала ярка светлина. В първия миг малката амейла нищо не видяла, а

когато очите ѝ привикнали, остнала замаяна от красотата, която се откривала пред очите ѝ. Ниско долу шумели гори, с бисерен звън тичали реки, някакви същества, облечени в пъстри дрехи, бързали нанякъде. „О, колко е хубаво на Земята!“ – възкликнала небесната девойка. И пленена от земния свят, тя, без да мисли за нищо друго, се качила на бялото си облаче, сгушила се така, че да не се вижда, и му заповядала да я пусне долу на земята. Понесла се в чудното си столче надолу. И след няколко часа се приземила в една чудна гора. О, колко щастлива била тя. Никога в небесното царство не била виждала такива чудни реки, такава буйна зеленина. Малката амейла обикнала земния свят с чистотата на прекрасното си сърце. Но най-много обикнала едно малко сърце, което първо я посрещнало в гората. Цял ден тя милвала гладката му козина, а то я гледало с влажните си очички. Когато над земята се усмихнала Нощта, чудното момиче се сетило, че трябва да отплува пак горе, но всичко тук така го привличало, че то се решило да остане една нощ в гората. И малката амейла обгърнала с нежни ръце топлото телце на сърнето и останала да бди. Така я заварили първите слънчеви лъчи. Те ѝ донесли много болка. Девойката трябвало да се сбогува и да отлети горе. Но тъкмо възседнала облачето си, и чула тихи стъпки. Зад близкия храст се снишавало някакво същество. Амейлата не знаела, че това е човек. Той държал в ръцете си нещо лъскаво и дебел сърнето, застанало на поляната. И в същия миг сянка преминала над сърцето на чудната девойка. Тя успяла да отскочи пред сърнето точно в момента когато се разнесъл страшен гръм. „О, сбогом, чудно момиче!“ – шепнел вятърът. „Сбогом, сбогом“ – нашепвали тихо дърветата. „Сбогом!“ – звъняла реката. Но чудно – тялото на малката амейла в миг станало леко като въздух и се понесло нагоре. И от тогава една от чудните амейли липсвала, но преди да сипне зората, там горе блести една чудна звезда. Наричат я Зорница. И никой не знае, дори небесните жители, че това е оная прекрасна малка амейла, която в името на голямата си прекрасна любов ще остане да живее в безкрайността с блясъка на светла звезда.

1975 г.

КРАЙ

© 1975 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6050>]